

26. Halál és feltámadás

A bűn

szöveg a halálról. De az egyedül halhatatlan Isten Őrrelkötet ad megváltottainak. Addig a napig a halál minden ember számára csak Őntudatlan állapot. Amikor Őletünk ura, Krisztus, megjelenik, a feltámadt igazak az Őlő igazakkal együtt megdicsőülnek és elragadtatnak, hogy Urunkkal találkozzanak. A második feltámadás, a gonoszok feltámadása, ezer év múlva lesz. (Róm 6:23; 1Tim 6:15-16; Préd 9:5-6; Zsolt 146:3-4; Jn 11:11-14; Kol 3:4; 1Kor 15:51-54; 1Thessz 4:13-17; Jn 5:28-29; Jel 20:1-10)

A filiszteusok serege

táborba szállt Sunemnól, és felkészült Izrael megtámadására. Saul király, aki egyáltalán nem volt bizakodó hangulatban, Izrael seregét a Gilboa hegy közelében állította fel. A múltban Isten jelenlétének bizonyosságával Saul főlelem nélkül vezethette Izraelt az ellenséggel szembe. De Saul elfordult az Őrtől, és amikor a hitegyes király megpróbált kapcsolatba kerülni Istennel, hogy megtudja a közelgő csata kimenetelét, Isten nem állt szívével.

Az

ismeretlen holnapról való baljós slátó főlelem nagyon rőnehezedett Saulra. "Ha Sámuel velem lenne! De Sámuel meghalt, és nem adhatott tanácsot neki. Vagy igen?"

Saul megtudta, hogy van

egy halottidőző, aki megmenekült a korábbi boszorkányoktól, és a magas király lealacsonyult, hogy e halottidőzötől megtudja a másnapi csata kimenetelét. Ezt kérte: "Ézsámuel időzd fel nekem!" A másnap a szesz alatt "Ézistenfő" látott "Ézfeljőni a főldből", aki közeljött a szerencsétlen királlyal, hogy Izrael nemcsak elveszti a háborút, de őt és fiait is megölik (1Sámuel 28).

A jövendő Ős valóra vált.

De valóban Sámuel lelke volt az, aki ezt megjövendősítette? Hogyan lehetett ennek az Istentől kőrhoztatott halottidőzőnek hatalma Sámuel - Isten prófétájának - lelke felett? És honnan jött Sámuel, miórt "Éz főldből" jött fel a lelke? Ha nem Sámuel lelke volt az, aki Saulhoz szölt, akkor ki volt az? Nézzük meg, mit tanít a Biblia a halottakról, a halottakkal való kapcsolatáról és a feltámadásról!

Á

Halhatatlanság és halál

A

halhatatlanság az az állapot vagy tulajdonság, amely nincs kitűve a halálnak. A Szent-írás fordítva a halhatatlanság szót a görög athanasia, azaz halál nélküli állapotot "és aphasia, azaz elhalhatatlanság" kifejezésből fordították. Hogyan vonatkozik ez a fogalom Istenre és az emberi lényekre?

Halhatatlanság. A Szent-írás kinyilatkoztatja, hogy az "örökkel való Isten halhatatlan (1Tim 1:17). Tény, hogy Ő "egyetlen halhatatlan" (1Tim 6:16). Ő nem teremtett lény, Ő "magában létezik; nincs kezdete, és nincs vége (lásd e könyv 2. fejezetét).

A Szent-írás

sehol sem értelmezi a halhatatlanságot olyan tulajdonságnak vagy állapotként, amely az embernek vagy "lelk"-nek, "szellem"-nek saját, vele született tulajdona. A "bínyire" "lélek"-nek vagy "szellem"-nek fordított kifejezések... "bíny mint 1600-szor fordulnak elő a Bibliában, de sohasem kapcsolódnak a "halhatatlan" vagy "halhatatlanság" szóhoz." (lásd a 7. fejezetet).[1]

Tehát

ellentétben Istennel, az ember halandó. A Szent-írás az ember "életét a pártával hasonlítja össze, amely "érte" ideig létezik, azután pedig eltűnik" (Jak 4:14). "Testük, és olyanok, mint az ellebbenő szőlő, amely nem tér vissza." (Zsolt 78:39) Az ember "mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék, és nem állandó" (Jób 14:2).

Isten és az ember

alapvetően különböznek egymástól. Isten végtelen, az ember véges. Isten halhatatlan, az ember halandó. Isten "örökkel való", az ember mortalitás.

Feltételes

halhatatlanság. A

teremtéskor "az Isten megalkotta az embert a föld porából, és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élő lény" (1Móz 2:7 - 8. kat. ford.). A teremtés történetét kinyilatkoztatja, hogy az emberiség Istentől kapta az életet (vö. ApCsel 17:25, 28; Kol 1:16-17). Ennek az alapvető ténynek a következtében a halhatatlanság nem az ember vele született tulajdonsága, hanem Isten ajándéka.

Amikor Isten megteremtette

adámot és Évát, szabad akaratot adott nekik - a földet és a természetet. Engedelmeskedhettek vagy megtagadhatták az engedelmességet; megmaradnak Isten ereje által állandó engedelmeségtől függetlenül. Tehát az ajándékba kapott halhatatlanságuk feltételes volt.

Isten

gondosan Ács vilÁigosan meghatÁrozta, hogyan veszthetik el ezt az ajÁndÁkot - ha esznek Áza jÁ Ács gonosz tudÁsÁnak fÁjjÁrÁt". Isten figyelmeztette Áket, hogy amikor ÁzejÁndel arrÁt, bizony, meghalsz" (1MÁz 2:17).[2]

A

halÁjl a bűn zsoldja. SÁjtÁjn cÁfolva Isten figyelmeztetÁsÁt - hogy az engedetlensÁg halÁjlhoz vezet - azt ÁllÁ-totta: ÁBizonny, nem haltok meg" (1MÁz 3:4). De ÁdÁim Ács Áova, miutÁjn ÁithÁjgta Isten parancsÁt, megtapasztalta, hogy a bűn zsoldja valÁban halÁjl (RÁm 6:23). BűnÁk vonta maga utÁjn ezt az Á-tÁletet: ÁVisszatÁrsz a fÁldbe, mert abbÁt vÁtettÁt; mert por vagy te, Ács ismÁt porrÁj leszesz" (1MÁz 3:19). Ezek a szavak nem az Álet folyamatosÁjgÁt jelzik, hanem a megszűnÁsÁt.

Ennek az Á-tÁletnek a

kimondÁisa utÁjn Isten elÁjrt a bűnÁs pÁrt az Álet fÁjjÁtÁt, hogy ne ehessen arrÁt, nehogy ÁrÁkkÁt Áljen" (1MÁz 3:22). Isten cselekedete nyilvánvalÁvÁtette, hogy az engedelmessÁg feltÁtelÁvel Á-gÁrt halhatatlansÁjg elveszett a bűn miatt. Most halandÁkkÁj lettek, kitÁve a halÁjnak. Ás mivel ÁdÁim nem ÁrÁkÁ-thette tovÁbb azt, amije mÁj neki sem volt, Áza halÁjl minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vÁtkeztek" (RÁm 5:12).

Csak Isten

irgalma mentette meg ÁdÁimot Ács ÁvÁt az azonnali halÁjtÁt. Isten Fia feljÁnlotta ÁletÁt, hogy Ák mÁg egy lehetősÁget kaphassanak - egy mÁsodik esÁlyt. Á volt Áz Isten BÁrÁnya, aki megÁletett e vilÁjg alapÁ-tÁisa Áta" (Jel 13:8).

Az emberisÁg

remÁnyÁge. BÁj

az emberek halandÁnak szÁletnek, a Biblia arra bÁjtorÁ-t, hogy keressÁk a halhatatlansÁjgot (IÁsd pl. RÁm 2:7). JÁzus Krisztus ennek a halhatatlansÁjgnak a forrÁisa. Áz Isten kegyelmi ajÁndÁka... ÁrÁk Álet a mi Urunk, Krisztus JÁzusban" (RÁm 6:23; vÁj. 1Jn5:11). Á ÁzeltÁrÁjte a halÁjt, vilÁgossÁgra hozta pedig az Áletet Ács halhatatlansÁjgot" (2Tim 1:10). ÁMert amikÁppen ÁdÁjmban mindnyÁjjan meghalnak, azonkÁppen a Krisztusban is mindnyÁjjan megelevenÁttetnek." (1Kor 15:22) Krisztus maga mondta, hogy hangjÁra megnyÁlnak a sÁrok, Ács feltÁjmadnak a halottak (Jn 5:28-29).

Ha

Krisztus nem jÁtt volna el, az emberisÁg helyzete remÁnytelen lett volna, Ács mindazok, akik meghaltak, ÁrÁkre elpusztultak volna. De Krisztus Áldozata folytÁjn senkinek sem kell elpusztulnia. JÁnos ezt mondta: ÁMert Ágy szerette Isten e vilÁgot, hogy az Á egyszÁlÁtt FiÁt adta, hogy valaki hiszen Á benne, el ne vesszen, hanem ÁrÁk Álete legyen" (Jn 3:16). TehÁt a Krisztusba vetett hit nemcsak a bűn bÁntetÁsÁt tÁrli el, hanem megajÁndÁkozta a hÁ-vÁket a felbecsÁlhetetlen halhatatlansÁjggal.

Krisztus ÁvilÁgossÁjgra

hozta... a halhatatlanságot az evangélium által" (2Tim 1:10). Pál arra biztosított bennünket, hogy a Szentlélek által megtehettük... az evangéliumot a Krisztus Jézusban való hit által" (2Tim 3:15). Akik nem fogadják el az evangéliumot, nem kapnak halhatatlanságot.

Részletesen

a halhatatlanságban. Egyre le Pál azt a pillanatot, amikor az evangélisták megkapják a halhatatlanság ajándékát: "Ézéchiel, titkot mondom nektek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk, nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szákság, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot állítson magára, és e halandó test halhatatlanságot állítson magára. Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba állítódik, és e halandó halhatatlanságba állítódik, akkor beteljesül az ígéret, amely meg van ígérve: Elneveltem a halál diadalra" (1Kor 15: 51-54).

Ebből nagyon világosan

kitűnik, hogy Isten nem a halál pillanatában ad az emberek életet a hűvőnek, hanem a feltámadáskor, amikor "érez az utolsó trombita" szól. Akkor "éze halandó halhatatlanságba állítódik". Noha János világossá teszi, hogy megkapjuk az élet ajándékát, amikor elfogadjuk Jézus Krisztust személyes Megváltásunknak (1Jn 5:11-13), de ez az ajándék ténylegesen akkor valóban meg, amikor Krisztus visszajön. Csak akkor fogunk halandóbbá halhatatlanná, romlandóbbá romolhatatlanná változni.

Á

A halál természet

Ha halál

az élet megszűnése, mit mond a Biblia, milyen állapotba kerül az ember, ha meghal? Miért fontos, hogy a keresztyének megértsék ezt a bibliai tanítást?

A halál alvás. A halál nem teljes megsemmisítés, hanem csak átmeneti állapot, máig az ember a feltámadásra vár. A Biblia ismételt alvásnak nevezi ezt a közbeeső állapotot.

Az "testamentum azt mondja Dávidról, Salamonról, valamint Izrael és Jéda tábbi királyának haláláról, hogy "ézelaludtak atyjikkal" (1Kir 2:10; 11:43; 14:20, 31; 15:8; 2Kor 21:1; 26:23 stb.). Jézus alvásnak nevezte a halált (Jézus 14:10-12), mint Dávid (Zsolt 13:4), Jeremiás (Jer 51:39, 57) és Dániel is (Dán 12:2).

Az Őstestamentum ugyanezt

a hasonlatot használja. Jairus halott leánya állapotának minőségétől Krisztus

azt mondta, ő alszik (Mt 9:24; Mk 5:39). Hasonlóképpen nyilatkozott a meghalt Lázár is (Jn 11:11-14). Mt azt írta, hogy "Ézsok elhunyt szentnek teste feltámadt" (Mt 27:52) Krisztus feltámadása után, "és amikor Lukács beszámolt István mártír-rhaláláról, azt írta, hogy István "Ézelaluvók" (ApCsel 7:60). Mind Pál, mind Péter a halált alvának nevezte (1Kor 15:51-52; 1Thesz 4:13-17; 2Pt 3:4).

A halál alvának bibliai értelése teljesen illik a halál természetére, ahogy a következők szövegei mutatják: 1. Akik alszanak, "intudatlanok. Éza halottak semmit nem tudnak." (Préd 9:7) 2. Alváskor szünetel a tudatos gondolkodás, tudomány és bensőségek nincsenek. "Semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bensőségek nincsenek a Seolban, ahová menendő vagy." (Préd 9:12) 3. Az alvás elválaszt bennünket az ébren levőktől és tevékenységeiktől. "Több semmi részeség nincsen semmi dologban, amely a nap alatt történik." (8. vers) 4. A normális alvás az érzelmeket kizárja. "Mind szeretet, mind gyűlölet, mind gerjedés immár elveszett." (8. vers) 5. Az alvók nem dicsőírik Istent. "Nem a meghaltak dicsőírik az Urat." (Zsolt 115:17) 6. Az alvás feltételezi az ébredést. "Élj az Éra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönek." (Jn 5:28-29)[3]

Az ember visszatér a porba. Ahhoz, hogy megőrtsük, mi történik az emberrel, amikor meghal, ismernünk kell az ember alkotásait is. A Biblia szerves egységnek értelmezi az embert (lásd e könyv 7. fejezetét). A lélek szó olykor az egész embert jelenti, máskor pedig az érzelmeit. Ezzel azonban nem azt tanja, hogy az ember két lélekből áll. Mert a test és a lélek csak egyet jelent; oszthatatlan egységet alkot.

Az ember teremtésekor a föld porának (elemeinek) és az élet lehetősége az egyes-tárból jött létre az élő lény vagy lélek. Adám nem kapott lelket a földből, ő volt az élő lélek (1Móz 2:7; lásd e könyv 7. fejezetét is). A halálkor ennek fordítottja történik: a föld pora az élet lehetősége nélkül a tudat nélküli embert vagy halott lelket jelent (Zsolt 146:4). A testet alkotó elemek visszatérnek a földbe, amelyből jöttek (1Móz 3:19). A léleknek nincs a testtől független tudatos léte; egy bibliai szöveg sem jelzi, hogy a halálban a lélek tudatos lényként tovább él. Valóban, "amely lélek vész, annak kell meghalnia" (Ez 18:20).

A halottak tartózkodási helye. Az "testamentum háberül seol-nak, az újtestamentum pedig görögül hads-nak nevezi azt a helyet, ahova az emberek a halálukkor jutnak. A Szentírásban a seol a leggyakrabban a srt-jelenti.[4] A hads jelentése a seol-hoz hasonló.[5]

Minden halott erre a helyre jut (Zsolt 89:49), igazak és gonoszok egyaránt. Jákob ezt

mondta: "Ézsá-va megyek fiamhoz a sÁ-rba [seol-ba]" (1MÁ³z 37:35). Amikor a fÁ¹ld megnyitotta "Ézaz ő szÁ¹jt", hogy elnyelje a gonosz KÁ³rÁ¹t Á¹s tÁ¹rsait, "Ézelevenen szÁ¹llnak alÁ¹ a pokolba [seol-ba]" (4MÁ³z 16:30).

A seol magÁ¹ba zÁ¹rja az

egÁ¹s embert, amikor az meghal. Amikor Krisztus meghalt, leszÁ¹llt a sÁ-rba (a hadÁ¹s-be), de a feltÁ¹madÁ¹skor lelke elhagyta a sÁ-rt (a hadÁ¹st, ApCsel 2:27, 31 vagy seolt, Zsolt 16:10). Amikor DÁ¹vid megkÁ¹szÁ¹nte gyÁ³gyulÁ¹sÁ¹t Istennek, bizonyÁ¹got tett arrÁ³, hogy kimentette lelkÁ¹t "Éza sÁ-rba [seol-ba] szÁ¹llÁ³k kÁ¹zÁ¹l" (Zsolt 30:4).

A sÁ-r nem

az Á¹ntudatuknÁ¹l levő emberek helye.[6] Minthogy a halÁ¹l tulajdonkÁ¹ppen alvÁ¹s, a halottak Á¹ntudatlan Á¹llapotban vannak a sÁ-rban a feltÁ¹madÁ¹sig, amikor a sÁ-r (hadÁ¹s) kiadja halottait (Jel 20:13).

A IÁ¹lek visszatÁ¹r

Istenhez. BÁ¹r

a test visszatÁ¹r a porba., a IÁ¹lek Istenhez tÁ¹r vissza. Salamon azt mondta, hogy a halÁ¹lban "Éza por fÁ¹lddÁ¹ lenne, mint azelőtt volt; a IÁ¹lek pedig megtÁ¹rne Istenhez, aki adta volt azt" (PrÁ¹d 12:9). (Az Á¹ katolikus fordÁ¹-tÁ¹sban a 7. vers Á¹-gy szÁ³: "Éza por visszatÁ¹r a fÁ¹ldbe, ahonnÁ¹t jÁ¹tt, az Á¹tető lehelet meg az Istenhez, aki adta". Ez Á¹ll az igazak Á¹s a gonoszok esetÁ¹ben egyará¹nt.

Sokak

elgondolÁ¹sa szerint ez a szÁ¹veg azt bizonyÁ¹-tja, hogy az ember IÁ¹nyegi rÁ¹sze tovÁ¹bb Á¹ a halÁ¹l utÁ¹n. De a BibliÁ¹ban sem a hÁ¹ber, sem a gÁ¹rÁ¹g [ruach], illetve (pneuma) kifejezÁ¹s nem jelent a testtől fÁ¹ggetlen tudatos Á¹letre kÁ¹pes, Á¹rtelmes IÁ¹nyt. Ezek a szavak inkább a "Ézleheletre" utalnak - az egyÁ¹n IÁ¹hez nÁ¹kÁ¹zhetetlen Á¹letszokrÁ¹ra, az Á¹let alapelemÁ¹re, amely megelevenÁ¹-ti az Á¹llatot Á¹s az embert (IÁ¹s e kÁ¹nyv 7. fejezetÁ¹t).

Salamon Á¹-rta: "ÉzAz emberek

fiainak sorsa Á¹s az Á¹llatok sorsa egy Á¹s ugyanaz a sors. Amint ezek meghalnak, meghalnak azok is. Mindben egyforma az Á¹tető lehelet (ruach), Á¹s nincs az embernek tÁ¹bbje, mint az Á¹llatnak... Mindkettő ugyanarra a helyre jut. Mindkettő porbÁ³ lett, Á¹s minden visszatÁ¹r a porba. Á¹s ki tudja, vajon az ember fiainak Á¹tető lehelete [ruach] fÁ¹lfelÁ¹ szÁ¹ll-e, Á¹s vajon az Á¹llatok Á¹tető lehelete [ruach] lefelÁ¹, a fÁ¹ldbe szÁ¹ll-e?" (PrÁ¹d 3:19-21 - Á¹ kat. ford.). TehÁ¹t Salamon szerint a halÁ¹lban nincs kÁ¹zÁ¹l az ember Á¹s az Á¹llat lelke kÁ¹zÁ¹tt.

Salamon

kijelentÁ¹se - hogy a IÁ¹lek (ruach) visszatÁ¹r Istenhez, aki adta - jelzi, hogy az, ami visszatÁ¹r Istenhez, egyszerűen az Á¹let alapeleme, amelyet Ő adott. Semmi utalÁ¹s nincs arra, hogy a IÁ¹lek vagy lehelet a testtől fÁ¹ggetlen tudatos IÁ¹ny. Ez a ruach egyenlő az "ÉzÁ¹let leheletÁ¹vel", amelyet Isten lehelt az első

emberbe, hogy megleven-tse, Állóvő tegye Állottel testét (v. 1M 2:7).

A Szent-rés

következő tan-tása. Sok becsületes keresztény, aki nem tanulmányozta a Biblia halálra szállítását, teljes tan-tását, nem tudja, hogy a halál a feltámadásig tartó alvás. Feltételezésük szerint a bibliai igazságok alátámasztják azt az elképzelést, hogy a lelkek a halál után Állottudattal bírják. Ha azonban figyelmesen tanulmányozzuk ezt a kérdést, felismerik a Biblia következő tan-tását, azt, hogy a halál az Állottudat megszűnését okozza.[7]

Á

A

spiritizmus. Ha a halottak teljesen Állottelnek, kikkel Állottelnek Állottelbe a spiritizma médiumok?

Minden becsületes ember

elismeri, hogy a jelenségeknek legalább egy része csalás; de nem mindegyiket lehet Állottel magyarázni. Nyilvánvaló, hogy valamilyen kapcsolat van a természetfeletti erők és a spiritizmus között.

1. A spiritizmus eredete. A spiritizmus akkor indult el, amikor Szent Állott elmondta első hazugságát Állottelnek: "Bizony, nem haltok meg" (1M 3:4). Ez volt a lelkek halhatatlanságáról első prófétia. Ma világosra sok vallás akaratlanul is megismerteti ezt a tényt. Isten Állottelében Állottel hangzik: "Amely lelkek Állottelnek, annak kell meghalnia" (Ez 18:20). Sokan ezt az isteni Állottelét az ellenkezőjre vélteltelték, vagyis "Állottel, még ha Állottel is, Állottelkés Állottel".

A lelkek halhatatlanságát

hirdető Állottel tan-tás vezetett ahhoz a hiedelemhez, hogy a halál Állottel Állottel. Ahogy Állottel, ezek az Állottel foglalkozók teljesen ellentmondanak annak, amit a Biblia arról a témáról tan-t. Ezek a pogány filozófusok - főleg Platón - kerelték a keresztény hitvallásba a nagy hitehagyás idején (Állottel 13. fejezet). Ezek a hiedelmek elterjedtek a kereszténységben, és ma is uralkodó nézetek.

A halottak

Állottel Állottel hirdető tan sok keresztényt a spiritizmus elfogadására indított. Ha a halottak Állottel, Állottel Isten Állottelben vannak, miért ne tudnának szolgálni lelkeket visszatérni a földre? Állottel ha vissza tudnak járni, miért ne próbálnak meg kapcsolatba lépni velük, hogy meghallgassuk tan-tásukat Állottel irántuk; hogy elkerüljék a szerencsétlenséget; vagy hogy

megvisszataljanak bűnünkben?

Ezekre az Örvökre Öp-tve

Sőt az angyalai (Jel 12:4, 9) kapcsolatba lépnek emberekkel, hogy elfogadjassék velük csalájsaikat. Spiritizta szénszokon eszközeik által megszemélyesének elhunyt rokonokat és barátokat, szénelelt vigaszt és bizonyosságot hozva az Ölöknek. Időnként megjövendölnek bekövetkezendő eseményeket, és beteljesedések hitelt ad a szavaiknak, s így az általuk hirdett veszélyes eretnekségek a hitelesség látszatát keltik, még ha ellent is mondanak a Bibliának és Isten tervének. Sőt, miután elmozdította a gonosz ellen valódi korlátokat, akadály nélkül fordíthatja el az embereket Istentől, a biztos pusztulás útjára terelve őket.

2.

Avás a spiritizmustól. Nem széksés, hogy a spiritizmus bárkit is megtevésszen. A Biblia világosan felfedi, hogy illésai csalájsok. Amint láttuk, a Biblia elmondja, hogy a halottak nem tudnak semmit; hogy ántudatlanul fekszenek a sárban.

A Biblia nyomatékosan

megtiltja a halottakkal vagy a szellemvilággal való kapcsolat minden kárelét. Azok, akik azt állítják, hogy kapcsolatuk van a halottakkal, mint ahogy azt a spiritizta médiumok mondják ma, valóban a "halottidőzőkkel" érintkeznek, akik "ördögi lelkek" (3Mz 19:31; v. 5Mz 18:10-11). Az ő ezt a tevékenységet utálatosságnak nevezi, és azoknak, akik ezt gyakorolják, halállal kellett lakolniuk (3Mz 19:31; 20:27; v. 5Mz 18:10-11).

ésai is j

jellemezte a spiritizmus balgaságát: "Ha ezt mondják tinöktek: Tudakozzatok a halottidőzőktől és a jövendömondóktól, akik sipognak és suttognak, hőt nem Istentől tudakozdik a nép? Az Ölököt a halottaktól kell tudakozni? A tanításra és a bizonyosságtelre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk" (ésa 8:19-20). Csak a Biblia tanításai valódik meg a keresztényt e kárlátnben ellenállhatatlan csalájsok ellen.

3. A spiritizmus megnyilvánulásai. A Biblia egy sor spiritizta

tevékenységről tesz említést - kezdve a fáraó jövendömondását, a ninivei és babiloni varázslóktól, csillagjósoktól és bűbájosoktól az izraeli varázslókig és médiumokig -, és mindet elítéli. Példa erre az endori halottidőző által tartott szénsz, a Saul rászórt vágzott szellemidőzős, amivel ezt a fejezetet kezdtek.

A

Szent-rás ezt mondja: "Megkérdez Saul az Urat, de az ő nem felelt neki sem ájlomlás, sem az Urim, sem a próféták által" (1S 28:6). Istennek tehát semmi káze nem volt ahhoz, ami Endorban történt. Sault becsapta egy démon, aki megszemélyesette a halott Sámuel. A király nem az igazi Sámuelt látta. A halottidőző egy idős ember alakját látta, még Saul csak "megismerte" vagy

kikénevetkezett, hogy az csak Sámuel lehet (14. vers).

Ha elhisszük azt, hogy az a jelenség valóban Sámuel volt, azt is el kell hinnünk, hogy boszorkányok, varázslók, szellemidézők, bűvészek, spiritisták vagy halottidézők elő tudják hívni a halott igazakat, bárholva mentek is halálukkor; és azt is el kell fogadnunk, hogy az istenfő Sámuel állapottal volt a földön, mert az idős ember "Éza földből" jött fel (13. vers).

Ez a széjnsz nem reményt adott Saulnak, hanem kétségbe ejtette. Másnap állngyilkosságot kénevetett el (1Sám 31:4). De az áll-tálagos Sámuel megénevendélte, hogy azon a napon Saul és fiai vele lesznek (1Sám 28:19). Ha igazat mondott volna, arra kellene kénevetkeztenünk, hogy a halál után az engedetlen Saul és az igaz Sámuel egy helyre kerültek. De inkább arra a kénevetkezésre kell jutnunk, hogy egy gonosz angyal hozta létre e széjnszon tételt megvesztő eseményeket.

4. Az utolsó család.

A máltban a spiritizmus megnyilatkozásai az okkultizmus világára szorítottak, de jobban a spiritizmus "keresztény" megjelenési formát álltt, hogy megvesztesse a keresztény világot. Azt áll-tva, hogy elfogadta Krisztust és a Bibliát, a spiritizmus a h-vök rendk-vál veszélyes ellenséggé vált. Kérmfontan és megvesztően dolgozik. A spiritisták Éza Bibliát a meg nem állt sz-v tetsése szerint magarázzák, hogy komoly és láfontosságú igazságot hatástan-tásik. Azt hirdetik, hogy Isten legfontosabb tulajdonsága a szeretet, de azt gyenge érzélgösséggé alacsony-tják, és nemigen tesznek kálánbságot a já és a rossz kálztt. Azt nem veszik figyelembe, hogy Isten igazságos; hogy kárhoztatja a bűnt, és azt sem, hogy szent tétvnyé mit kénevetel. Az embereket arra tan-tják, hogy a T-zparancsolatot holt á-rásnak tartásik. A spiritizmus tetsető, megbabonáz mesái foglyul ejtik az éreseket, és az embereket arra állstánnzik, hogy ne fogadják el a Bibliát hitük alapját."[8]

Ez álltal

bizonytalanná lesz, hogy mi a já, és mi a rossz, és báriki vagy bármilyen helyzet vagy kultúra az "igazság" zsinármátvált. Minden ember istenné vált, teljes-tve Sámuelnek azt az állretét, hogy "Ézolyanok lesztek, mint az Isten" (1Máz 3:5).

Előttünk áll Éza

megprábálatás ideje", Éz amely az égész világára eljő, hogy megprábálja a föld lakosait" (Jel 3:10). Sámuel nemsokára nagy jeleket és csodákat fog látrehozni; még egy utolsó erőfeszést tesz a világ megvesztésére. E mesteri csalásról száva János ezt mondta: "Éz láttam... három tisztán lelket... bókához hasonlókat... állrdági lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az égész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára" (Jel 16:13-14; v. 13:13-14).

Csak azok menekélhetnek meg, akiket Isten hatalma megtart, mivel megerősítették értelmüket a Szent-rés igazságával, és csak azt fogadták el egyedüli tekintélyként. Mindenki más, aki nem részesül ebben a védelemben, áldozatul esik annak a csalátsnak.

Az első és második halál. A

második halál a meg nem tört bűnségek végső büntetése, akiknek a neve nincs beírva az élet könyvébe, ami az ezer esztendő végén kerül be (lásd a 26. fejezetet). Ebből a halálból nincs feltámadás. Sőt, a gonoszok elpusztításával együtt a bűn is megsemmisül, és halál sem lesz többé (1Kor 15:26; Jel 20:14; 21: 8). Krisztus megígérte, hogy "és az az igazság, hogy az első, annak nem árt a második halál" (Jel 2:11).

A második

halál szent-rés meghatározása alapján lehet, hogy az első halál az, ami a dajm bűne kerülveben mindenkit elár - kivéve azokat, akik elragadtatnak. Az első halál "és a bűn elkorcsos-tás hatásait természetesen sítja az emberiséget." [9]

Á

A feltámadás

A

feltámadás "és az élet és személyné teljességének helyreállítása a halál után". [10] Mivel az emberiség a halálnak, feltámadásra van szükség, hogy a sár után újra állhessen. Az "és" - és Ástestamentumon Át Isten hárnékei kifejezték, hogy hisznek a feltámadásban (Ják 14:13-15; 19:25-29; Zsolt 49:16; 73:24; Ása 26:19; 1Kor 15).

A feltámadás bizonyossága

reményt ad arra, hogy töl a jelenlegi világon, amelyben mindenkinek halál a sorsa, boldogabb javó vár ránk.

Krisztus

feltámadása. A

halott igazak halhatatlan életre való feltámadása szoros kapcsolatban van Krisztus feltámadásával, mivel a feltámadt Krisztus az, aki végül feltámasztja a halottakat (Jn 5:28-29).

1. Fontossága. Mi történt volna, ha Krisztus nem

támadt volna fel? Pál állszefoglalja a kerülvezményeket: a) Nem volna értelme az evangélium hirdetésének: "és ha... a Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk" (1Kor 15:14). b) Nem volna bocsáinat a bűnsékre: "és ha... Krisztus fel

nem tÁjmadott... [akkor] mÁg bűneitekben vagytok" (17. vers). c) Nem lenne Ártelme JÁzusban hinni: â€žHa... Krisztus fel nem tÁjmadott, hiÁbavalÁ³ a ti hitetek" (17. vers). d) Nem lenne egyetemes feltÁjmadÁjs: â€žHa azÁrt KrisztusrÁ³ hirdettetik, hogy a halottak kÁzÁ¹ feltÁjmadott, mimÁ³don mondjÁjk nÁmelyek tikÁztetek, hogy nincsen halottak feltÁjmadÁjsa?" (12. vers). e) Nem remÁnykedhetnÁnk a sÁ-ron tÁ^oli Áletben: â€žHa... Krisztus fel nem tÁjmadott... akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek" (17-18. vers).[11]

2.

Testileg valÁ³ feltÁjmadÁjs. Az a Krisztus, aki elöjÁtt a sÁ-rbÁ³, ugyanaz a JÁzus volt, aki itt a fÁldÁn testben Ált. Most megdicsöÁlt teste volt, de az is valÁ³sÁjgos test volt. Olyan valÁ³sÁjgos volt, hogy senki sem vett Ászre semmi kÁ¹ÁnbsÁget (Lk 24: 13-27; Jn 20:14-18).

JÁzus tiltakozott az

ellen, hogy valamilyen lÁlek vagy szellem volna. Ezt mondta tanÁ-tvÁjnyainak: â€žLÁssÁjtok meg az Án kezeimet Ás lÁjbaimat... tapogassatok meg engem, Ás lÁssatok; mert a lÁleknek nincs hÁ^osa Ás csontja, amint lÁjtjÁjtok, hogy nÁkem van!" (Lk 24:39). Testi feltÁjmadÁjsa valÁ³sÁjgÁjnak bizonyÁ-tÁjsÁjra evett is elöttÁ¹k (43. vers).

3.

HatÁjsa. A

feltÁjmadÁjs erővel tÁltÁtte be Krisztus tanÁ-tvÁjnyait. A gyenge Ás rÁmÁ¹ emberek csoportjÁjt bÁjtor apostolokÁj formÁlta, akik UrukÁrt bÁjmit kÁpesek megtenni (Fil 3:10-11; ApCsel 4:33). Ennek eredmÁnyekÁnt vÁjllalt missziÁ³munkÁjuk megrÁjzta a rÁ³mai birodalmat, Ás felforgatta a vilÁjgot (ApCsel 17:6).

â€žKrisztus feltÁjmadÁjsÁjnak

bizonyossÁga adott cÁlt Ás eröt az evangÁlium prÁdikÁjÁjnak (vÁj. Fil 3:10-11). PÁter Ágy beszÁlt â€žJÁzus Krisztusnak a halÁjlbÁ³ valÁ³ feltÁjmadÁjsÁj³, mint ami â€žÁlõ remÁnysÁget' Ábreszt a hÁ-vökben (1Pt 1:3). Az apostolok az â€žõ feltÁjmadÁjsÁjnak' bizonyÁ-tÁjsÁjra rendelt embereknek tekintettÁk magukat (ApCsel 1:22), Ás a Krisztus feltÁjmadÁjsÁj³ szÁ³ tanÁ-tÁjsukat az Á"testamentum messiÁsi prÁ³ÁciÁjira alapoztÁjk (ApCsel 2:31). â€žAz Ásr JÁzus feltÁjmadÁjsÁjnak' szemÁly szerinti tanÁ^oikÁnt tudtak â€žnagy erővel' bizonyÁjgot tenni (ApCsel 4: 33). Az apostolok felkeltettÁk a zsidÁ³ vezetök ellenÁjllÁjsÁjt, amikor hirdettÁk â€žJÁzusban a halÁjlbÁ³ valÁ³ feltÁjmadÁjs³(2. vers). PÁj, amikor a Szanhedrin elÁ^o idÁztÁk, megmondta, hogy â€ža halottak remÁnysÁge miatt' van vÁj^od alatt (ApCsel 23:6; vÁj. 24:21). A rÁ³maiaknak PÁj azt Á-rta, hogy JÁzus Krisztus â€žmegbizonyÁttatott hatalmasan Isten FiÁjnak... a halÁjlbÁ³ valÁ³ feltÁjmadÁjsa Ájltal' (RÁ³m 1:4). A keresztÁny a keresztÁggel tesz bizonyÁjgot - magyarÁjzta az apostol - a Krisztus feltÁjmadÁjsÁjban valÁ³ hitÁról (RÁ³m 6:4-5)."[12]

A

kÁt feltÁjmadÁjs. Krisztus

azt tanÁ-totta, hogy kÁt egyetemes feltÁjmadÁjs lesz: â€žaz Álet feltÁjmadÁjsa" az igazakÁ, Ás â€ža kÁjrhozat feltÁjmadÁjsa" a gonoszokÁ (Jn 5:28-29; ApCsel 24:15).

1. Feltámadás az

Életre. Azok,

akik az első feltámadáskor támadnak fel, boldogok és szentek (Jel 20:6). Ők nem fognak az ezer esztendő végén a tűznek tájban meghalni (14. vers). Az Életre és halhatatlanságra tártánő feltámadás (Jn 5:29; 1Kor 15:52-53) a második adventkor valósul meg (1Kor 15:22-23; 1Thessz 4:15-18). Azok, akik ebben részesülnek, tább nem halhatnak meg (Lk 20:36), hanem tártkre egytt lesznek Krisztussal.

Milyen

lesz a feltámadt test? Krisztushoz hasonlóan a feltámadt szenteknek valóságos testük lesz. És ahogy Krisztus megdicsőült lánykát támadt fel, ez tártánik majd az igazakkal is. Pál azt mondta, hogy Krisztus ázélváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez" (Fil 3:21). A meg nem dicsőült testet "örzöki testnek", a megdicsőült testet "léleki testnek" nevezi. Az előbbi halandó és romlandó, az utóbbi halhatatlan és romolhatatlan. A halandóbbá változás egy pillanat alatt tártánik a feltámadáskor (lásd 1Kor 15:42-54).

2. Feltámadás a

kárhozatra. A

gonoszok a második egyetemes feltámadáskor támadnak fel, ami az ezer esztendő végén lesz (lásd e kárv 26. fejezetét). Ezt a vég-tálet és kárhozat kárveti (Jn 5:29). Ekkor támadnak fel azok, akiknek a neve nincs az Élet kárvében, és ázvetetnek a tűznek tájba". ázEz a második halál" (Jel 20:15, 14).

Elkerülhetők

volna ezt a tragikus vég. A Szent-rás fálreörthetetlenül elmondja a menekülős Isten általa kánált átjt: ázTörjete meg, és forduljatok el minden vétkektől, hogy romlásotokra ne legyen gonoszságotok. Vessétek el magatokat minden vétkeket, amelyekkel vétkezettek, és szerezzetek magatoknak új szövet és új lelket! Miért halnátok meg?... Mert nem gyányártádm a meghalás halálában, ezt mondja az Őr Isten. Törjete meg azÉrt, és Áljete!" (Ez 18:30-32).

Krisztus azt gári, hogy

ázaki gyöz, annak nem árt a második halál" (Jel 2:11). Azoknak, akik elfogadják Jázust és az általa kánált ádvássét, le-rhatatlan tártámben lesz részükk, amikor visszajávn. Uruk és Megváltásuk társaságában sohasem máá boldogságban fogják tártteni az tártkávaláságot.

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Â

â€žImmortality", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 621. oldal.

2.

Â

A szÃ¡zadok folyamÃ¡jn szÃ¡jmos vallÃ¡s - evangÃ©likus, reformÃ¡tus, anglikÃ¡n, baptista, kongregacionalista, presbiteriÃ¡nus, metodista stb.) - kivÃ¡jlÃ¡³ keresztÃ©ny egyÃ©nisÃ©gei magyarÃ¡ztÃ¡jk a feltÃ©teles halhatatlansÃ¡jg bibliai tanÃ¡tÃ¡sÃ¡jt. A legkivÃ¡jlÃ¡³bbak kÃ¶zÃ©tt voltak a kÃ¶vetkezÃ©k: a XVI. szÃ¡zadban - dr. Martin Luther, William Tyndale, John Frith, George Wishart; a XVII. szÃ¡zadban - Robert Overton, Samuel Richardson, John Milton, George Wither, John Jackson, John Canne, John Tillotson Ã©rsek, dr. Isaac Barrow; a XVIII. szÃ¡zadban - dr. William Coward, Henry Layton, Joseph N. Scott orvos, dr. Joseph Priestly, Peter Pecard, Francis Blackburn esperes, William Warburton pÃ¡spÃ¶k, Samuel Bourn, dr. William Whiston, dr. John Tot-tie, Henry Dodwell professzor; a XIX. szÃ¡zadban - Timothy Kendrick pÃ¡spÃ¶k, dr. William Thomson, dr. Edward White, dr. John Thomas, H. H. Dobney, Richard Whately Ã©rsek, Henry Alford dÃ©kÃ¡n, James Pan-ton Ham, Charles F. Hudson, dr. Robert W. Dale, Frederick W. Farrar dÃ©kÃ¡n, Herman Olshausen, Canon Henry Constable, William Gladstone, Joseph Parker, John J. S. Perowne pÃ¡spÃ¶k, Sir George G. Stokes, dr. W. A. Brown, dr. J. Agar Beet. dr. R. F. Weymouth. dr. Lyman Abbott, dr. Edward Beecher, dr. Emmanuel Petavel-Olliff, dr. Franz Delitzsch, Charles J. Ellicot pÃ¡spÃ¶k, dr. George Dana Boardman, J. H. Pettingell; a XX. szÃ¡zadban Canon William, H. M. Hay Aitken, Eric Lewis, dr. William Temple, dr. Gerardus van der Leeuw, dr. Aubrey R. Vine, dr. Martin J. Heinecken, David R. Davis, dr. Basil F. C. Atkinson, dr. Emil Brunner, dr. Reinhold Niebuhr, dr. T. A. Kantonen, dr. D. R. G. Owen. LÃ¡sd Question on Doctrine, 571-609. oldal; Froom, The Conditionalist Faith of Our Fathers (Washington, D. C.; Review and

Herald, 1965, 1966), 1. kötet 2. kötet

3.

Â

Life and Death", SDA Bible Dictionary, jav. kiad.,
277-278. oldal

4.

Â

R. L. Harris, "The Meaning of the Word Sheol as Shown by
Parallels in Poetic Text," Journal of the Evangelical Theological Society;
1961. december, 129-135. oldal; Life and Death SDA Bible Commentary,
jav. kiad., 3/999. oldal

5.

Á

Lásd még például SDA Bible Commentary, jav. kiad.,
3/387. oldal

6.

Á

Egyetlen kivétel, amikor a seol jelképesen (lásd Ez 32:21) vagy a hadsereg egy példázatban szerepel (Lk 16:23). A seol több mint hatvanszor fordul elő az Ótestamentumban, de sehol sem utal a halál utáni büntetés helyére. Ez az elképzelés inkább kapcsolódott a gyehennához (Mk 9:43-48), és nem a hadsereghoz. Csak egy kivétel van (Lk 16:23). Lásd még SDA Bible Commentary, jav. kiad., 3/999. oldal

7.

Á

A következő szakaszokat problematikusnak gondolták a halál természetéről szóló bibliai tanítás szempontjából. De az alaposabb vizsgálat azt mutatja, hogy teljes összhangban vannak a Szentírás ténylegesével.

a) Rájhel halájlá. Rájhel halájláírál a Szent-rájis azt mondja, hogy "Ézlele kimáone" (1Máz 35:18). Ez a kifejezés egyszerűen azt jelzi, hogy utolsó tudatos pillanataiban Áos utolsó lágzetével fiájnak nevet adott. Májis fordájisok Á-gy adjájik vissza: "ÉAmikor májr-májir elszájilt belöle a láglek, mert haldoklott..." (Áój prot. ford.); "ÉAmikor Áölete megszünöben volt - meg kellett ugyanis halnia..." (Áój kat. ford.)

b) Illás Áos a halott fió. Amikor Illás imájdkozott, hogy a sareptai Ázvegy fiájnak lelke táorjen vissza, Isten a fió felágledásável vájlaszolt az imájjájra (1Kir 17:21-22). Ez volt a test Áos az Áöleterő egyesáj lágssánek eredmáonye. Egymájstál elkáj lágntve egyiknek sem volt Áölete, sem Ántudata.

c) Mázzes megjelenése a hegyen. Mázzes megjelenése a megdicsőáj lágss hegyén nem bizonyáj-ták arra, hogy lágteznek Ántudattal bá-ráj lelkek, vagy hogy az Ásszes igaz halott a mennyben van. Rájviddel a megdicsőáj lágss hegyi esemáony előtt Jágzus megmondta tanájtvájnyainak, hogy kájzáj lágss egyesek nem halnak meg addig, má-g meg nem lájáj az ember Fiájit elájnni orszájgájban. Páternek, Jakabnak Áos Jájnosnak beteljesedett ez az Á-gágret (Mt 16:28; 17:3).

Krisztus a hegyen "Émakettben" megmutatta Isten dicső orszájgájit. Krisztus, a dicsőság Kirájlya, ott volt Mázszel Áos Illással. Ők kápviseleték a mennyek orszájgájnak kátfágole polgájrajit. Mázzes a halott igazakat kápviselete, akik a májsodik adventkor feltájmadnak a sár-ráj, Illás pedig az Áölő igazakat, akik elragadtatnak a Mennybe, anákláj, hogy meghaltak volna (2Kir 2:11).

Jádáj bizonyáj-tja, hogy Mázzes káj lágss feltájmadájiban rásszesájlt. Mázzes feltájmadájisa Áos eltemetésé utájin (5Máz 34:5-6) vita tájmadt Mihájly Áos az Árdájg kájzájtt Mázzes testágört (Jád 9). Mázzesnek a hegyen valáj megjelenésából kájvetkeztethető, hogy az Árdájg elvesztette a csatájit, Áos Mázzes feltájmadt sár-rájábáj. Ő volt az első, akiről Krisztus feltájmasztáj hatalmájnak bizonyáj-tákakáont náv szerint tudunk. Ez az esemáony nem szolgál bizonyáj-tácul a láglek halhatatlansájgájnak tana mellett. Inkájbb a test feltájmadájisájnak tanájit tájmasztja aláj.

d) A gazdag Áos Lájzájir páldájzata. Annak a tártáonetnek a felhasználájisájval, amelyet Krisztus a gazdag emberről Áos Lájzájiráj mondott, azt tanájájik, hogy a halottak Ántudatos Ájllapotban vannak (Lk 16:19-31). Sajnos azok, akik ezt Á-gy magyarázzáj, nem veszik tudomásul, hogy ez páldájzat, aminek nem lehet minden rászletág száj szerint venni. A páldájzatban a halottak testáj kásszeivel - mint szemájkkal, nyelvájkkal Áos ujjaikkal - egyájtt kapájik meg jutalmukat, illetve bántetésájket; az igazak Ábrahájim kebelág lesznek, Áos a menny Áos a pokol hallájtvájvolsájgon beláj van egymájstáj; mindkág osztájly halájlakor kapja meg jutalmájit, illetve bántetéság - ellentágben Krisztus tanájisájval, amely szerint ez a májsodik adventkor tártáonik meg (Mt 25:311; Jel 22:12).

f) Elkívánom, hogy Krisztussal lenni. "Nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség" - mondta Péter. "Mert szorongattatom e kettő között, kívánom, hogy meghaljak, és Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb" (Fil 1:21, 23). Vajon Péter azt gondolta, hogy a mennybe jut azonnal, amikor meghal?

Péter sokat írt a Krisztussal való együttéről. Egyik levélben írt azokról, "akik elaludtak Jézus által". A második adventkor - mondta - felálmadnak a halott igazak, és az élő igazakkal együtt elragadtatnak "az élsz elbe; és ekkor mindenkor az éllel leszünk" (1Thessz 4:14, 17).

Ezzel a hittel írjuk, hogy a filippibeliekhez írt levelében nem ad részletes magyarázatot arról, mi történik, amikor valaki meghal. Csak kifejezést ad annak, hogy valaki elhagyja ezt a jelenlegi nyugtalan állapotot, és Krisztussal lenni, de semmit nem mond a halál és felálmadás közötti időről. Reményesül arra az úgretre állspontot, amely szerint az írtak között valójgon írt egytt lesz Jézussal. A halottaknak nem hossz az az idő, ami eltelik attól kezdve, hogy a halál leírta a szemét, addig, amíg a felálmadáskor újra kinyitják. Mivel a halál íntudatlan alvás, ezért a halottak nem értékelik az idő múlását, nekik úgy tűnik, hogy a felálmadás hajnala a haláluk utáni pillanatban jött el. A hűvönnek a halál nyereség; nincs több kártás, megpróbáltatás és bánat. A felálmadás pedig a dicső halhatatlanság ajándéka.

8.

Á

White: A nagy kézdelem, 496. oldal.

9.

Â

â€žDeath", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 278. oldal; vÃ¶l. Questions on Doctrine, 524. oldal.

10.

Â

â€žResurrection", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 935. oldal.

11.

Â

Questions on Doctrine, 67-68. oldal.

12.

Â

â€žResurrection", SDA Bible Dictionary, jav. kiad.,
936. oldal.